

Ở CÙNG CHÚA KITÔ

1. Con muốn được ở bên Chúa

Huấn nghị của Khoá học đan tu này tiếp nối năm huấn nghị đã được trình bày tại Khoá học trực tuyến dịp tháng 5 vừa rồi, về đề tài “Phục sinh và đổi mới”. Trong các huấn nghị đó, chúng ta cố gắng làm sáng tỏ về ý nghĩa và sự thật của ơn gọi mình, liên quan đến câu hỏi mà thánh Bênêđô luôn tự hỏi: “*Bernarde, Bernarde, ad quid venisti?* – Này Bênêđô, Bênêđô, sao anh đến đây?”. Khi đặt ra câu hỏi này, ngài đã để mình được chất vấn bởi câu hỏi mà Chúa Giêsu đã hỏi Giuđa trong Vườn Dầu: “*Amice, ad quid venisti?* – Này bạn, sao bạn đến đây?” (Mt 26,50). Câu hỏi này thánh Biển Đức đã lấy lại trong chương 60 Tu Luật của ngài, để thẩm vấn về việc các linh mục muốn xin gia nhập đan viện, hầu thấy được sự thật về ý muốn của họ.

Ở huấn nghị cuối của Khoá học trực tuyến, cha đã minh định về việc đổi mới thường trực ơn gọi kitô hữu và đan tu, qua một câu trong Thư thứ hai thánh Phaolô gửi cho Timôthêu: “Đây là lời đáng tin cậy của đức tin: Nếu chúng ta cùng chết với Ngài, chúng ta sẽ cùng sống với Ngài” (2 Tim 2,11).

Cha đã chú thích rằng: Trong bản gốc Hylạp và bản dịch Latinh “*si commortui sumus, et convivemus*”- nó còn súc tích hơn nữa, và chúng ta có thể dịch lại như thế này: “Nếu chúng ta cùng chết, thì chúng ta sẽ cùng sống”.

Cha đã hỏi: Điều này có nghĩa là gì? Nó có nghĩa là sự tái sinh và đổi mới của chúng ta ngụ ý đến sự chết, một sự vượt qua cái chết, đồng thời chúng ta cũng hiểu rằng nền tảng để sống sự vượt qua phục sinh này là ở lại với Chúa, hiệp thông với Ngài. Điều này có nghĩa là để được phục sinh, được đổi mới những tình trạng chết chóc mà chúng ta đang gặp phải, trước hết chúng ta phải bắt đầu bằng việc sống sự chết của mình với Chúa Kitô, bằng cách sống những hoàn cảnh chết chóc của mình với Chúa Kitô. Con đường đổi mới là cùng với Chúa Kitô trải qua mọi điều kiện và hoàn cảnh chết chóc mà thân phận tội nhân của chúng ta mang lấy. Trước khi phục sinh, chúng ta phải đón nhận từ Đấng Phục Sinh ân sủng để có thể chết với Ngài, để sống cái chết của mình với Ngài”.

Khi kết luận, cha nói: “Bí quyết để đổi mới mọi sự là không đánh mất, không từ chối, không lơ là sự hiệp thông với Chúa Kitô trong mọi kinh nghiệm của cuộc sống. Trong những lúc thử thách, chúng ta đừng bao giờ vội nghĩ đến việc thay đổi cuộc sống và hoàn cảnh của mình, cho bằng là sống những hoàn cảnh đó với Ngài”.

Chỉ một câu hỏi duy nhất mà chúng ta nên luôn tự hỏi mình trong mỗi thời điểm khủng hoảng là: làm sao tôi ở lại với Chúa Kitô, làm sao tôi bước đi với Ngài qua những gì tôi được yêu cầu phải sống hôm nay, bây giờ, trong giây phút này? Làm sao có thể sống với Ngài thử thách mà tôi hay chúng ta đang trải qua?

Chính ở điểm này, mà đời sống đan tu tự nó là một con đường đổi mới và phục sinh. Bởi vì ngay từ đầu, đời sống đan tu đã được tổ chức hoàn toàn để lựa chọn và tiếp nhận sự hiệp thông với Chúa Kitô trong mọi phút giây và hoàn cảnh của ngày sống, cũng như trong mọi giai đoạn của cuộc sống.

Tuy nhiên, thường những phản ứng của chúng ta trước khủng hoảng và sự chết mà mình phải đối diện cách cá nhân hay cộng đoàn, là chúng ta tìm kiếm các giải pháp hơn là chạy đến hiệp thông với Chúa Kitô, để nhờ qua sự hiệp thông đó, ơn gọi của chúng ta hoàn toàn dâng hiến và sự hiệp thông đó sẽ ban cho chúng ta mọi ơn phù trợ: đời sống trong đan viện, tu luật, phụng vụ, các bí tích, Lời Chúa, cộng đoàn huynh đệ, thẩm quyền hướng dẫn chúng ta.

Những hạt mầm của sự đổi mới chúng ta cần, đã chứa đựng trong mọi điều Giáo Hội và đặc sủng đan tu luôn trao ban cho chúng ta, để đón nhận sự hiện diện của Chúa Kitô, cho đến nỗi chết với Ngài, để cùng sống với Ngài ngay bây giờ và mãi mãi.

Điều mới mẻ mà Chúa Giêsu muốn thực hiện trong chúng ta và giữa chúng ta là tình bạn của Ngài, nó ôm ấp toàn bộ cuộc sống của chúng ta cho đến khi chết và phục sinh. (Khóa học trực tuyến, các Huấn nghị của Viện phụ Tổng quyền, bài 5).

Chính từ điểm trọng tâm này mà cha muốn bắt đầu lại, đào sâu hơn với các con. Nếu sự hiệp thông với Chúa Kitô không phải là trung tâm của mỗi quan tâm và sự dẫn thân của chúng ta trong đời sống ơn gọi, thì chúng ta sẽ bị phân tán và để mình bị cuốn vào một cuộc sống phù phiếm, không còn tôn trọng khát vọng tối thượng của tâm hồn cũng như ý nghĩa và cùng đích của ân ban sự sống và ơn gọi chúng ta nữa.

Vài ngày sau khóa học trực tuyến đó, cha đi Việt Nam trong hai tuần và thăm viếng khoảng mười đan viện. Trong số này có đan viện Châu Sơn Bắc, là đan viện duy nhất còn giữ được những tòa nhà nguyên bản, với một nhà nguyện đẹp, theo phong cách tân Gôtích từ năm 1936. Ở đó, cha thấy ba bút tích, để làm cha gẫm suy về lý do tại sao chúng ta đến đan viện.

Bút tích đầu tiên được tạc trên cánh cửa nối giữa nội vi và nguyện đường. Nó viết bằng tiếng Latin: "*VOLO TECUM*", nghĩa là "Con muốn ở bên Chúa". Từ này gây ấn tượng mạnh với cha, vì nó tóm tắt lý do căn bản, không chỉ là việc chúng ta đến nhà nguyện để cầu nguyện và dự Lễ, nhưng còn là mục đích cuối cùng, để mình bước vào cuộc sống, và sau nữa là vào cộng đoàn kitô giáo: Giáo Hội, đan viện, hay bất cứ hình thức ơn gọi kitô nào. Chúng ta đến, đi vào, tham dự, vì *chúng ta mong muốn được ở với Thiên Chúa và Chúa Kitô*. Đây là ước muốn sâu xa của tâm hồn chúng ta, ước muốn cấu thành nên tâm hồn chúng ta, ước muốn mà thánh Âutinh đã mô tả một cách tuyệt vời rằng: "Lạy Chúa, Chúa đã tạo dựng nên chúng con cho Chúa và tâm hồn chúng con khắc khoải cho đến khi được nghỉ yên trong Chúa" (Tự Thuật 1,1,1).

"*Volo tecum*" mô tả chính xác khát vọng hướng về Thiên Chúa, nó chỉ được thỏa mãn trong sự hiệp thông với Ngài. Chúng ta không chỉ được tạo dựng cho Chúa, để khao khát Chúa, mà còn để ở cùng Chúa, để hiệp thông với Ngài, với sự hiện diện của Ngài trong Chúa Giêsu Kitô nữa.

Ý nghĩa cốt yếu của cụm từ tiếng Latinh "*Volo tecum*" hàm ý nơi động từ "ở" và động từ "là", như những câu nói đầu tiên của trẻ em khi chúng học động từ "muốn" từ rất sớm, vì nó thể hiện sự đói và khát, được thỏa mãn bởi bầu sữa, thức ăn, nhưng cũng

bởi những người yêu thương chúng nữa. Đứa trẻ nói "con muốn mẹ", "con muốn bố," vì nơi trái tim chúng không cho phép sự phân biệt hay khoảng cách giữa điều chúng mong và điều chúng muốn. Chúng thậm chí không nói "con muốn," bởi vì chúng không phân biệt giữa "tôi" của mình và mong muốn được ở bên cha mẹ. Thật vậy, những đứa trẻ bị bỏ rơi, được cho mọi thứ trừ sự hiện diện của cha mẹ, bị tổn thương tận đáy lòng và thường không bao giờ biết mình muốn gì trong suốt cuộc đời. Họ khao khát, luôn khao khát, nhưng họ không biết đó là gì, vì vậy họ cố gắng, họ thử mọi thứ, không có tiêu chuẩn, không xét định, không bao giờ ôm được người thực sự yêu thương họ. Cho đến khi họ gặp được Đấng chạm đến trái tim họ và mang đến đó dung mạo của Thiên Chúa, Đấng đã sáng tạo chúng ta.

Với việc kí tác dòng chữ "*VOLO TECUM*" trên cửa nhà nguyện, các đan sĩ tiên khởi của đan viện Châu Sơn Bắc đã hiểu rằng, khi một đa sĩ đến nhà nguyện để cầu nguyện, theo một nghĩa nào đó, thì vị ấy như thẩm nhập với nhân loại đang lạc lối và xa cách ý thức về tâm hồn được tạo dựng cho Chúa.